

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 331/2016
13.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Г.З., због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. З.Ј., поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 8 К бр. 603/15 од 26.10.2015. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 844/15 од 13.01.2016. године, у седници већа одржаној дана 13.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.З., адв. З.Ј., поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 8 К бр. 603/15 од 26.10.2015. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 844/15 од 13.01.2016. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду 8 К бр. 603/15 од 26.10.2015. године окривљени Г.З., оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да она неће извршити ако окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 19.407,18 динара, као и судски паушал у износу од 3.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 бр. 844/15 од 13.01.2016. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 8 К бр. 603/15 од 26.10.2015. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 844/15 од 13.01.2016.

године захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Г.З., адв. З.Ј., због повреде закона, с`предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати суду на поновно одлучивање или пак да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.З., адв. З.Ј., је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1.ЗКП, прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране лица овлашћених за подношење захтева (члан 483. став 1. ЗКП), па је између осталих у члану 485. став 1. тачка 1) ЗКП, као разлог предвиђена повреда закона.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе, окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, може поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог закона, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом. Бранилац окривљеног који има право да у корист окривљеног предузима све радње које може предузети само окривљени у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, може поднети захтев за заштиту законитости искључиво из разлога прописаних чланом 485. став 4. ЗКП.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног Г.З., адв. З.Ј., истиче повреду закона без означавања конкретне законске одредбе, али исту образлаже тако што указује да је на чињенично стање утврђено у правноснажној одлуци погрешно примењен закон, чиме по оцени Врховног касационог суда указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а наиме да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити. По ставу браниоца окривљеног првостепени и другостепени суд своју одлуку погрешно заснивају само на исказима оштећене и њене мајке, при том не ценећи како исказ окривљеног тако и сведока мал. Л.З. и Љ.В., сматрајући да су исти уопштени, те да мал. Л.З. није присуствовао критичном догађају дана 23.01.2012. године када је окривљени наводно палцем десне руке притиснуо у пределу врата оштећену, вређао је и претио јој, а прихвата исказ сведока Г.С., која није била присутна и нема непосредна сазнања о критичном догађају.

Истакнутим наводима по оцени Врховног касационог суда бранилац окривљеног указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и оцену доказа дату у правноснажним одлукама, а што не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека – захтева за заштиту законитости, сходно

члану 485. став 4. ЗКП, због чега је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

Стога је Врховни касациони суд из напред изнетих разлога, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.

За председника већа-судија,
Веско Крстајић, с.р.